

barge to hell

miami-nassau-miami, 3.-7. desember

Foto: Håkon Gray

Etter å ha arrangert metalcruiset «70.000 tons of metal» to ganger, bestemte arrangøren seg for å teste ut en langt mer ekstrem variant. Det vil si, cruiseskipet og konseptet for øvrig var det samme, hvilket vil si et luksuriøst skip fylt med 40 band og 2000 fans, med utreise fra Miami til en eller annen turistfelle av et tettsted i det karibiske hav. Nå ble det riktignok både færre band og mindre folk enn antatt om bord, men stemningen var uansett praktfull hele veien, og Screams to utskremte har ikke akkurat mye vondt å melde fra turen, som ble en minneverdig opplevelse...

Dag 1

Etter en lengre flyreise via Amsterdam og New York, slapper vi av en dag i Miami og Everglades, med tilhørende besøk på alligatorfarm og elvesafari. Mandag formiddag er det så på tide å innfinne seg på havneområdet i Miami, der norskeide SS Majesty Of The Seas ligger klar og venter på stornyrtakk av død og fordervelse. Selve insjekkingsprosedyren går forbløffende problemfritt, og det er et merkelig skue å betrakte fans fra hele verden som står i kø sammen med et arsenal av kjente metalmusikere. Og bank i bordet – i løpet av den drøye halvtime det tar fra vi ankommer havna til vi er om bord, er det ingen som hylter over synet av verken den ene eller andre, og ingen som drar frem verken autografblokk eller fotoapparat. Det er virkelig som om alle er på samme

kanal, og kun ser frem til å få byråkratiet unnagjort, slik at man kan benke seg foran bassenget med litt kaldt drikke i nevene. Etter å ha fått tildelt både boardingpass og personlig ID-kort, forlater vi fast grunn under bakken, og stiger om bord i en surrealistisk, sjosatt miniverden. Dansegalla de luxe? Kielferre XXL? Til tross for at det finnes større baljer på boljan blå: Sjøens Majestet er imponerende svær, og det er litt komisk å betrakte alt fra kaffebar, restauranter, barer, butikker og det enorme soldekket som finnes om bord. Båten fortøner seg som langt større enn sentrum i de fleste norske tettsteder, og har ditto mer å by på av aktiviteter. Skuta har riktignok 20 år på baken, og begynner kanskje etter hvert å anta dessertperioden i livet, men for all del, standarden om bord er flott, den. Etter sånn cirka tre sekunders panikk over å måtte dele en seng, roer situasjonen seg betraktelig ned i det vi finner en beskjed om at det er bare å ta kontakt for å få sengen omgjort til to enkeltkøyer. Og med det unnagjort, er det bare å trekke ut på dekk for å nyte ettermiddagssola i Miami, mens man hilser på gamle kjente. Man treffer raskt på gutta fra Sacred Reich, Exodus, Enslaved og Mayhem, og det tar ikke spesielt mange sekunder for både replikker og latter utveksles i høy frekvens. Sodom-karene er også tidlig på plass, men de kommer rett fra spillejobb i Mexico, så det blir noen kaffekopper i baren for de tør å vise seg for andre levende vesener.

Bandmessig er det noen kanselleringer ute og går, og i forkant ble

det klart at både Belphegor, Six Feet Under og Hypocrisy ikke kom til å bli en del av cruiset likevel. Nåvel, som plaster på såret kommer Exodus inn fra sidelinja i siste liten, og får æren av å åpne det hele, med en innendørs oppvisning i «A Chorus Line» salen. Dette er en revy sal med rødt fløyelstrek og sitteplasser til alle, pent dandert med vegg til vegg-teppe i glørete rødt. Ikke helt optimalt for en metalkonsert, sier du kanskje, og det er for så vidt helt riktig. Men arrangøren har i alle fall fjernet de fremste radene, slik at det blir godt med plass foran scenen til et dedikert metalpublikum. Og i det Exodus sparker i gang, er det rimelig stinn brakke i salen. Gutta gir jernet, og vokalist Rob Duker er som vanlig frekk i kjeften så det holder. Sett utover dette, forløper konserten stort sett greit, med til dels soplerte lyd og litt kaotiske tilstander teknisk sett. Du har kanskje fått med deg Enslaved-års reisebrev på NRK Pyros nettsider? Her gjør han det klart hvor frustrerende det var for bandene om bord, med tanke på at scenecrewet var av mildt sagt urutinert art, og problemene står i kø allerede under Exodus' sett. Nå vel, humøret er i alle fall på topp, og fansen feirer bandet hemningsløst. «Piranha» og «Bonded By Blood» gjør aldri vondt, og når Gary Holt er i aksjon, stemmer det meste i verden.

Soilwork er aktuelle med nytt album, og gutta har levert varene denne gangen! Bandets innendørskonsert denne kvelden blir imidlertid ganske så forsinket, men i det bandet endelig setter i gang, viser det seg at gutta ikke har glemt gamle kunster. Gutta har nok en gang fått med seg

Foto: Håkon Gray

Foto: Håkon Gray

Foto: Håkon Gray

Foto: Håkon Gray

Foto: Håkon Gray

en ny gitarist, og vokalist Björn Strid er i form. Heller ikke her kan man snakke om en teknisk perfekt gig, men lyden sitter bra, og selv om det er en god del mindre fans til stede enn på Exodus, så er responsen god.

Deretter er det tid for en matbit, og det skal raskt vise seg at dette blir sterkt vanedannende. Sammen med Tim fra Brave Words går vi rett på å la carte middagen, og kjører på med rekecocktail og godt mornet entrecote... Kjære vene! Man knipser med fingrene for å få servert mer mat, og man føler seg regelrett litt ufin der man sitter og gasser seg til en hårete gullmedalje. Når kokken i tillegg presterer å servere både sjokoladefondant og Creme Brulee til dessert, så sier det seg selv at man trenger tid for å kunne bevege seg tilbake til A Chorus Line for litt vestlandsk maktdemonstrasjon. **Enslaved** har også Spinal Tap på besøk i kulissene, noe som gir seg utslag i blant annet minimal monitorlyd, men gutta er så rutineerte at de uten problemer klarer å ro ting i land uansett. «Convoys To Nothingness», «Anszu Astral» og «AS Fire Swept Clean The Earth» på programmet fungerer maksimalt, og når gutta drar frem en gammel luring som «Fenris», er det ikke mange som klager. Imponerende oppvisning, rett og slett.

Etter litt kaldt drikke og et forsøk på å la den infernalske middagen synke, er det på tide å spenne kameraet foran gluggene igjen, denne gang for å dokumentere polakker i arbeid. Og for å sitere Silenoz: dette folkeslaget kan mer enn å plukke jordbær. Fytti rakker'n som det lukter svidd av Nergal & co. i kveld! Som første band har **Behemoth** eksepsjonelt god lyd ut i lokalet, og ting sitter som spikret hele veien. Man kan saktens anklage bandet for å være alt for strukturt, på grensen til det programmerte, men imponerende er det uansett. Og når Nergal roper «It's good to be alive!», så finnes det vel knapt en musiker som har mer rett til å lire av seg en slik setning?

Etter hvert begynner ting å skje oppe på dekk, og den gedigne utendørsscenen begynner endelig å ta form av noe som ligner en festivalrigg. Amerikanske fagforeningslover og blånøye spisepauser har

Foto: Håkon Gray

Foto: Håkon Gray

Foto: Sverre Tore Mauseith

på nytt forårsaket en dominoeffekt av forsinkelser for arrangøren, men i det mandag har blitt til tirsdag, er det endelig klart for **Sodom**. Bandet setter i gang, og det låter...ja, låter det egentlig i det hele tatt? Tom Angelrippers flunkende nye bass er dau som ei sil, og man merker at den gamle mesteren er mildt sagt irritert. Proff som han er, lar han imidlertid ikke dette gå utover prestasjonen, og etter første låt bytter han ganske enkelt til en jazz-bass for resten av giggen.

Inne må **Kampfär** finne seg i å spille på den lille innendørsscenen, som har blitt døpt «Spectrum Stage». Og la det være sagt først som sist: denne scenen er komplett overflodig! Den er håpløst liten og har null høydeforskjell i forhold til publikum, så det er kun første rad som ser noe i det hele tatt. Ganske sikkert en intim og svett opplevelse både for band og de som tvinger seg fremst, men uansett en elendig konsertarena både for band og publikum. Kampfär kjemper seg gjennom dette og elendig monitorlyd, men de leverer likevel, og skal ha for innsatsen. Dolk fremstår som mer ekstrem frontmann enn noensinne, og bandet leverer utvilsomt en arbeidsseier, som blir belønnet med god respons fra folk.

Tyske **Necronomicon** spiller for nøyaktig tre fans litt senere på natta, hvorav to sitter og sover i hver sin stol. Hva med å booke færre band, og heller ha litt mer luft i programmet? Ingen er tjent med å la band spille klokka fire på natta på en slik scene, og med den tetthetsgraden det var på konsertene om bord, var det ikke mange muligheter til å slappe av uten å gå glipp av noe. Og siden vi først er i gang med å kritisere det tekniske: den store utendørsscenen skriker etter et bakteppe. Det ser rett og slett ikke bra ut når folk har fritt innsyn til hele scenen, og ikke gir det band mulighetene til å benytte backdrop heller. (HG)

I motsetning til Håkon synes jeg den lille klubbsscenen på skipet fungerer bra for de mindre bandene. **Vital Remains** må også til pers her i det klokka runder tre på natta. Musikalsk er de ganske enkelt nok en amerikansk Cannibal Corpse kloning. Gutta er dyktige på scenen, men jeg foretrekker uansett originalen. (STM)

Dag 2

Etter en god natts søvn og en heidundrende frokost bestående av en skamfull mengde egg og bacon, er det gladguttene i **Sacred Reich** som får i oppdrag av å leke musikalsk vekkerklokke for mitt vedkommende. Nytt materiale må man fremdeles vente på fra Arizona-gjengen, men i løpet av cruiset fikk jeg trengt bassist og vokalist Phil Rind opp i et hjørne, og gjort det klart for ham at verden trenger minst ett Sacred Reich album til. I mellomtiden får vi nyte klassikerne, og uansett hvor mange ganger man har opplevd «The American Way» og «Surf Nicaragua» live de siste årene, det gjør fremdeles susen så det holder! (HG)

Brujeria på utendørsscenen blir en gledelig overraskelse, og med både Jeff Walker og Shane Embury på plass, er dette stas. Originalmedlemmene Pinche og Fantasma glimrer dog med sitt fravær, og er midlertidig erstattet av ei mexicansk mafiamor som blir litt for mye av det gode. Juan Brujo er imidlertid i godt humor, og gjør at showet er underholdende fra start til slutt, selv om all dialog går på spansk. (STM)

Sanctuary leverte om mulig fjorårets mest skuffende forestilling på Wacken, der vokalist Warrel Dane var i alt annet enn praktslag. Han er i langt bedre form i dag, men teknisk sett blir dette den mest Spinal Tap-aktige konserten jeg har sett på mange år. Det er vanskelig å forklare akkurat hva som går galt, men trommesettet faller tidvis fra hverandre, og bassist Jim Sheppard har store vansker med å holde styr på både kabler og effektpedaler. Dette medfører mange og lange pauser, og når gitarist Brad Hull ber kona, som står i fotografa, om å hente en öl til ham fra baren, så er situasjonen komplett tragikomisk. Godbiter som «Future Tense» og «Die For My Sins» blir det ikke tid til, men gudene skal vite at Warrel synger fantastisk igjen, og originalgitarist Lenny Rutledge regjerer de seks strengene på en voksen måte.

Oppe på dekk har mørket endelig falt på, og det er klart for **Mayhems** utendørs-gig. Til tross for opplagte visuelle utfordringer som denne scenen byr på, klarer faktisk gutta å levere en ekkel og klaustrofobisk affære

Foto: Håkon Grav

også her. Attila er blodig og iført klassisk Sodom-skjorte, og ser ikke trygg ut der han fremfører sin teatraliske ondskap. Konserten har godt oppmøte, og man merker respekten Mayhem-navnet har blant de øvrige musikkollegerne. Sodom-gutta får med seg hele konserten, og Angelripper setter pris på hyllesten fra Attila. (HG)

I det Hovås og Billdals legendariske femkløver stiger ut på scenen i A Chorus Line, stemmer det meste. **At The Gates** klarer ikke å la bandet dø, og så lenge gutta leverer den energien de gjør pr. i dag, så er ikke det meg i mot. Tompa er frontmann så det holder, og sørger for at kontakten med publikum holdes på et kokende nivå. Björler-tvillingene er saltstøtter som utforsker scenegulvet minst mulig, men gud bedre for noen riff og basslinjer som pumpes utover oss! Responen fra publikum er ikke til å ta feil av, og i det «Terminal Spirit Disease» fyres av, føles alt fullstendig riktig. Argh, for et genialt band! (HG)

Moonspell leverer to gode sett i løpet av cruiset. Den første kvelden blir det mest nytt materiale, men de avslutter med «Wolfshade» som en teaser til den andre konserten, der de kun spiller eldre låter. Jeg savner dog noen klassikere jevnt over, men det er ingen tvil om at Moonspell fremdeles er et høyst oppgående liveband.

Municipal Waste serverer god gammeldags thrash metal i sine tre tilmålte kvarter. Selv har bandet gått meg litt hus forbi, men de har en stor skare dedikerte fans, og jeg føler noen Vio-Lence vibber under hele konserten her, som blir en positiv overraskelse. (STM)

Dag 3

Litter er nok en gang ha spist en frokost for menn som burde visst bedre, er det på tide å sette litt sjøbein til lands. Vi har ankommet Nassau på Bahamas, en øygruppe fra det gamle britiske imperiets storhetstid, som i dag er mest kjent for null skatt og fordelaktige bankavtaler. Med tanke på at vi forlot gamlelandet med tosfifre minusgrader og snø, er det en ting som står på programmet i dag, og det er bading i karibisk

vann, fortrinnsvis av typen hav. Vi innlosjerer oss på Paradise Island, en øy utenfor hovedøya der alskens rikinger har parkert yachtene sine, og en sørafrikansk über-rikning har fått bygd et monsturng av et hotell, kalt «Atlantis». Etter å ha smurt inn to stykk vandrende juleribber med solfaktor styrke uendelig, er kursen satt mot opplevelse nummer en: «The Leap Of Faith». Dette er ei vannsklie i ordets rette forstand, med 20 meter tilnærmet fritt fall, gjennom et basseng med hai som svømmer fritt. Magasuet i Bø er vel egentlig like heftig, men omgivelsene på Bahamas gjør det hele litt mer surrealistisk. Vi må også innom attraksjoner som «The Drop» og «The Abyss», uten at vi mistrives av den grunn. En svømmetur til havs blir det også, for vi utpå ettermiddagen tar buss inn til Nassau igjen. Her møter vi på Grutle og Cato fra Enslaved, samt fotograf og eks-Finnmarking Finn Arne Nystad som ikke klarte å motstå fristelsen til et metalcruise. Siden vi slår et slag for lokale særegenheter, blir det selvfølgelig til at vi ender opp på Hard Rock Cafe. Der prøver personalet bevisst å ta livet av meg med en porsjon spareribs som gjør selv Cato stum for et par sekunder, noe som jo sier det meste. Etter litt ytterligere turistvandring, trasker vi ned mot kaia, og etter en ny sikkerhetskontroll er vi trygt om bord igjen. Skipet seiler ut i det mørket faller på, og det hersker en utpreget avslappet stemning om bord. Hele greia føles på mange måter som et gedigent slektstreff, og ser man bort i fra blåkledte kelnerer som svirrer rundt og spør om du skal kjøpe mer drikke til enhver tid, finnes det knapt stressmomenter om bord. Noen ligger flate og soler seg, andre digger death metal mens de nyter noen kalde brune i boblebadet, og den beinhard fraksjonen headbanger eller setter i gang sporadiske moshpits foran scenen. Noen spiller poker døgnet rundt, andre sverger til enarmet banditt. Karaoke og vokalist-kurs er også mulig, for ikke å snakke om signing sessions med alle artistene. Er du sulten, noe man jo ofte er, så kan du enten kjøre stilsikkert med å la carte, hvit duk og solvbestikk, eller du kan kjøre buffet med alt fra asiatisk til meikansk. Det er også pizzeria og burgerbar om bord, for den som ønsker junk. Hva

Foto: Håkon Grav

The evil that men do: Grutle og Necrobutcher nyter livet i Karibien

bruker man så penger på om bord? Vel, all mat er inkludert i cruiset, og for 30 dollar får du et halvliters beger du kan fylle opp så mange ganger du vil med brus. Dermed står vi igjen med alkohol og kaffe på kaffebarene som eneste reelle utgiftsposter, for ikke å snakke om band-merchandise. Og for en ko det er når denne delen av skipet åpner dørene! Alle band som opptrer har egne skjorter som seg hør og bør, og det finnes også egne festivalskjorter. Enkelte band har laget egne design for cruiset, mens andre kjører safe med gamle motiv. Svann Tore (og mange andre) blir blank i blikket når han oppdager eksklusive Possessed-skjorter, og selv ryker jeg på Sacred Reich, av ren skjær nostalgi. (HG)

Monstrosity blir første musikalske innslag på hovedscenen i det skipet forlater Bahamas. Råtight deathmetal i beste Cannibal Corpse stil buldrer fra båtaket og ut mot Nassau og bandet skaper liv foran scenen og i bassengene. Dette er et band jeg vil se igjen!

Morgoth har jeg fulgt siden første demo, og de gir oss et tight show som trekker bra. Jeg føler noe av ånden fra Death av og til, man merker i alle fall tydelig hvem som er de musikalske forbildene til Marc Grewe & co.

Napalm Death har man sett mange ganger, man aldri i så god form som nå. Fy fader for en energi Barney har! Dette er noe som smitter over på resten av gjengen etter hvert. «Suffer The Children» skaper en moshpit ved bassenganten, og etter å ha skreket meg hes på «When All Is Said And Done» må jeg søke tilflukt i baren for å leske strupen. (STM)

Paradise Lost hemsøkes for alvor av det tekniske spøkelseset i teatersalen, og de gjør det ikke enkelt for seg selv ved å spille mest nyere materiale. Det er særdeles glissent i publikum, men så fort gutta drar en halv hjertet «Pity The Sadness» er det tilløp til trivsel foran scenen. Gregor Mackintosh gjør så absolutt jobben, men Nick Holmes britiske humor går ikke helt hjem hos folk.

Oppe på Spectrum Stage får jeg man sett **Grave**, og gjengen er i godt humor! En respektabel fanskare er også på plass, og mange synger med ordrett på hver eneste låt. Jeg ser blant annet en gjeng fans fra Honduras

og en annen gjeng fra Sri Lanka, så det er tydelig at klassisk svensk death metal fenger internasjonalt. (STM)

Sanctuary på hovedscenen fungerer langt bedre enn inne, og konserten i kveld blir tilnærmet fri for tekniske problemer. Når det i tillegg kjøres på med både «Die For My Sins» og «Future Tense» tidlig i settet, er alt som det skal være. Ei ny låt blir det også, og den virker lovende! (HG)

Oppe på den lille scenen er det moro å få oppleve de danske legendene **Artillery**. De er dog noe ustodig i riffene, så gutta er kanskje i vel fuktig ferie-modus? Den nye vokalisten Michael Dahl holder skuta oppe denne gangen!

Mayhem har vært en del av livet mitt så lenge jeg kan huske, og mange av konsertene 20 år tilbake har vært magiske hendelser man har levd lenge på. Og dagens utgave av bandet klarer å levere samme stemning både ute og inne. Hele bandet gjør jobben sin, men Attila leverer noe av det bedre jeg har sett av en vokalist på en scene. De spiller låter fra så å si alle skivene, men det er selvfølgelig materialet fra «De Mysterier...» som blir høydepunktene også i kveld. (STM)

Dag 4

Frokost, lunch og middag med eller ved siden av alskens artister kan også by på en del underholdning. For eksempel å sitte ved frokostbordet og se Håkon passere Rob fra Exodus mens han sier «Good morning sunshine», hvorpå Rob kvitterer med «good morning» og et slengkys tilbake. Snakk om uforglemmelig opplevelse!

I og med at **Possessed** ikke gikk på scena før kvart på fire på natta den andre kvelden, maktet jeg ikke å holde meg våken. Noe jeg angrer litt på i ettertid, med tanke på at det settet i hovedsak bestod av låtene fra «Seven Churches». Men når Jeff Becerra og hans session-musikere gir jernet på utendørsscenen, er man på plass. Settet består i hovedsak av låter fra «Eyes Of Horror» og «Beyond The Gates.» De starter med introen til «Heretic», og dermed er både respekten og det gode humoret på plass. (STM)

Holy Moses byr på god stemning utendørs. Sabina Claasen er i form, og oppmøtet foran scenen er det ingenting å si på. Bandet avslutter som vanlig med «Too Drunk To Fuck» med masse fans på scenen.

En av dagens viktigste hendelser er den sagnomsuste mageplask-konkurransen, og med et dommerpanel bestående av folk fra Enslaved, Grave, Exodus og Moonspell, er i alle fall ekspertisen på plass. Svann Tore forsøker å forsvare Norges ære så godt han kan, men må uansett gi tapt for en real bamsefar av en vinner fra USA.

Musikalsk er det fremdeles noen godbiter igjen, og **Rotting Christ** vet å levere varene. Sakis er en frontmann som vet hva han driver med, og etter en regelrett skummel intro kjører de i gang med «Feast Of The Grand Whore». Et stramt og bra sett fra oppgående greske guder!

Enslaved leverer en av cruisets beste konserter på hovedscenen. De presenterer et helt forskjellig sett fra forrige konsert, og byr på blant annet «Mardraum». Musikalsk selvtillit og særpreg så det holder. Enslaved gjør at man føler litt stolthet over å være nordmann utenlands.

C.O.C. prøver å gi jernet foran 22 fans på teaterscenen, for **Sepultura** en time senere oppnår tilnærmet stinn brakke. Og kjære vene for et liv! Lyden er glassklar, og Andreas Kisser fyller rommet med gitarlyd. «Sepultura!» ropene ljoemer, og folk vil ha mer. «Territory» og «Roots Bloody Roots» avslutter på en overbevisende måte, og plutselig er dagens Sepultura et vitalt liveband igjen.

Foto: Håkon Grav

Sodom fungerer langt bedre innendørs enn ute, og nå spiller også Angelrippers bass på lag med bandet. «Napalm In The Morning» setter standarden, og ingen mistrives når trioer viser hvem som er eldst.

Exodus var første band innendørs på cruiset, og dermed er det naturlig at de avslutter seansen på utendørsscenen også. Iført hvite skjorter og mørke dressjer kjører gutta i gang med «Deliver Us To Evil» og «Fabulous Disaster», for Rob Dukes gir opp å holde dressbuksa på plass. Han gjennomfører resten av giggen i dressjakke og boxershorts, snakk om et syn for guder! Andreas Kisser gjester på «Piranha», og Tompa Lindberg dukker opp på «Bonded By Blood», noe som gir det hele en ekstra dimensjon.

Inntrykkene er mange og intense etter en slik fabelaktig firedagers tur, og i det man ankommer Miami igjen på fredag morgen,

føler man nesten at man burde hatt en uke på å komme seg igjen. Gårsdagens staselige middagsorgie med Enslaved sitter fremdeles tungt i kroppen, og man sverger stille på at noe slikt aldri skal gjenta seg. En siste frokost påfulgt av en durabelig gi labb-runde med alskens kjente og venner følger, før man etter hvert setter snuten i retning flyplassen. Neste «Barge To Hell» blir først i 2014, men i januar blir det nok en tur. Denne gang med moderfestivalen «70.000 Tons Of Metal» i retning Turks and Caicos, og en rapport derfra følger i neste nummer. (HG)

- Håkon Grav og Svann Tore Mauseth -

www.bargetohell.com

Foto: Håkon Grav

Foto: Håkon Grav

Foto: Svann Tore Mauseth

Foto: Svann Tore Mauseth

Foto: Håkon Grav